

Arrest

nr. 117 028 van 16 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 9 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de "*medegaande bevelen om het grondgebied te verlaten*".

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven gedateerd op 26 mei 2013 dienen verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 2 augustus 2013 de beslissingen waarbij voornoemde aanvraag om

machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissingen worden verzoekende partijen op 9 augustus 2013 ter kennis gebracht.

De beslissing genomen in hoofde van eerste en tweede verzoekende partij luidt als volgt:

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.06.2013 werd ingediend door.

[S., O.] [R.R.: ...]
[...]

En partner:
[S., Z.] [R.R.: ...]
[...]

Wettelijke vertegenwoordigers van:
[...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)
[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 2009 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Frans en Nederlands leren en spreken en dit staven aan de hand van attesten, werkbereid zouden zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft het feit dat verzoekers nooit enige aanvaring zouden gehad hebben met de strafrechter en bij hun weten er lastens hun geen strafonderzoek hangende zou zijn, alsook dat er geen sprake zou zijn van enig gevaar voor de Belgische Openbare Orde of nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Ze dienden op 27.10.2009 een asielaanvraag in die op 28.02.2012 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure - namelijk 2 jaar en 5 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocaat van betrokkenen verwijst naar de procedure in verband met de aanvraag tot regularisatie 9ter. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de aanvraag 9ter, die werd ingediend op 02.04.2010,

ontvankelijk werd verklaard op 20.08.2010, doch op 23.07.2013 ongegrond werd verklaard en werd afgesloten. Het feit dat de afhandeling van de regularisatieaanvraag lang op zich heeft laten wachten, doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, heeft de Raad van State gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001). Ook het aangehaalde artikel 3 van het EVRK heeft volgens het Hof van Cassatie geen directe werking.

Verder meent de advocaat van betrokkenen dat zijn cliënten volgens artikel 9 van de wet van 1980 hun verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving voorsnog niet het buitenland."

De beslissing genomen in hoofde van derde verzoekende partij is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.05.2013 werd ingediend door :

[S., Z.] [R.R.: ...]

[...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2009 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Frans leert en spreekt en dit staft aan de hand van attesten, werkbereid zou zijn, een attest van FOREM voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het feit dat verzoeker nooit enige aanvaring zouden gehad hebben met de strafrechter en er bij haar weten er lastens haar geen strafonderzoek hangende zou zijn, alsook dat er geen sprake zou zijn van enig gevaar voor de Belgische Openbare Orde of nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar ouders dienden op 27.10.2009

een asielaanvraag in die op 28.02.2012 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure - namelijk 2 jaar en 5 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocaat van betrokkene verwijst naar de procedure in verband met de aanvraag tot regularisatie 9ter. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de aanvraag 9ter, die werd ingediend op 02.04.2010, ontvankelijk werd verklaard op 20.08.2010, doch op 23.07.2013 ongegrond werd verklaard en werd afgesloten. Het feit dat de afhandeling van de regularisatieaanvraag lang op zich heeft laten wachten, doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Verder meent de advocaat van betrokkenen dat zijn cliënte volgens artikel 9 van de wet van 1980 haar verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving voorsnog niet het buitenland."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. In zoverre verzoekende partijen tevens de nietigverklaring vragen van de "medegaande bevelen om het grondgebied te verlaten" merkt de Raad op dat verzoekende partijen bij hun verzoekschrift geen dergelijke bevelen om het grondgebied te verlaten hebben gevoegd. Uit het administratief dossier blijkt ook niet dat verwerende partij op dezelfde dag als de beslissingen waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, tevens beslissingen nam tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Evenmin blijkt dat verzoekende partijen samen met de onontvankelijkheidsbeslissingen bevelen om het grondgebied te verlaten werden ter kennis gebracht. Huidig beroep wordt aldus geacht enkel te zijn gericht, of enkel ontvankelijk te zijn in zoverre gericht tegen, de beslissingen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

2.2. Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

"Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

- de aangehaalde elementen inzake integratie op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht te bekomen
- het feit dat de kinderen naar school gaat niet buitengewoon is
- de duur van de asielaanvraag weze twee jaar en vijf maand kan niet als onredelijk lang kan beschouwd worden
- het feit dat er een art. 9 TER VW werd ingediend geen buitengewone omstandigheid vormt aangezien op datum van 23.07.2013 beslissing tussenkwam
- er zijn voor het overige geen andere buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België in te dienen

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers verblijven vele jaren in België, heeft zich goed geïntegreerd, hun kinderen gaan naar school hier in België, zij hebben in de mate van het mogelijke zich geïntegreerd. De asielprocedure heeft meer dan één jaar geduurd.

Verzoekers menen in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudig weg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van het kind, noch de tewerkstelling, noch de duur van de procedures kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.

Dit is niet meer redelijk.”

3.2. Verzoekende partijen voeren in een tweede middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het non-discriminatie- en het gelijkheidsbeginsel.

Zij lichten het middel als volgt toe:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B. 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekster aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de preciaire medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

De Raad van State besliste omtrent het begrip "buitengewone omstandigheden" als volgt:

Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, § 3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonde dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te bekomen.

(RVS, nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVELIER B.).

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoekers gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende verzoek art. 9 TER VW.

Dat hiermee ten voile rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedure, er enkel rekening wordt gehouden met de asielpcedure, en niet met de duur van de regularisatieprocedures.

Dat indien ook rekening wordt gehouden met de opeenvolgende procedures asiel en regularisatie, dan de procedure van verzoekers in totaal meer dan drie en een half jaar heeft geduurd.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.”

3.3. Verzoekende partijen voeren in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij stellen als volgt:

“In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar zijn/haar geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers heeft met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zouden mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

In Dagestan komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Dagestan plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Dagestan is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verzoekers kunnen niet terug.

Dat art. 3 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt " Niemand mag onderworpen worden aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat de gezinsleven omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- *er is nog een lopende beroepsprocedure art. 9 TER VW*
- *de kinderen genieten onderwijs in België*
- *verzoekers zijn totaal verankerd*

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekers ten zeerste wordt ontwricht.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Dat de belangen van het kind van verzoekers geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat door de bestreden beslissing het kind zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling."

3.4.1. De aangehaalde middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

3.4.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In de bestreden beslissingen wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekende partijen beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij oordeelde evenwel dat de door verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekende partijen wijzen op de duur van hun verblijf in België, het gegeven dat hun asielprocedure meer dan één jaar heeft geduurd, hun integratie en het gegeven dat de minderjarige kinderen van eerste en tweede verzoekende partij in België naar school gaan en stellen dat met deze elementen geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Zij geven aan dat deze elementen wel degelijk volstaan opdat zij zouden worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

De Raad benadrukt evenwel dat – waar verzoekende partijen betogen dat deze elementen wel degelijk een machtiging tot verblijf rechtvaardigen – de bestreden beslissingen enkel uitspraak doen over de al dan niet ontvankelijkheid van de aanvraag, en meer bepaald over het voorhanden zijn van de vereiste buitengewone omstandigheden, en niet handelen over de grond van de aanvraag. Verder stelt de Raad vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoekende partijen vermelde elementen en op gemotiveerde wijze heeft aangegeven om welke reden(en) zij deze elementen niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen problemen in het land van herkomst. Zo wordt betreffende de duur van het verblijf in België en de ingeroepen elementen van integratie gesteld dat

deze gegevens niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform het artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verder wordt de scholing van de minderjarige kinderen van eerste en tweede verzoekende partij niet weerhouden als buitengewone omstandigheid omdat niet is aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen en ook niet blijkt dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet te vinden is in het land van herkomst. Inzake de duur van de asielprocedure stelt verwerende partij verder dat deze niet van aard is dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. Verwerende partij motiveerde daarnaast dat de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden als buitengewone omstandigheid, nu verzoekende partijen zich op dit punt beperkten tot een loutere bewering die niet werd toegepast op hun eigen situatie en zonder hiertoe enig begin van bewijs aan te brengen.

Ook waar verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf verwezen naar een door hen opgestarte procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wordt op gemotiveerde wijze aangegeven waarom dit element evenmin wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid. Hiertoe stelde verwerende partij immers dat deze aanvraag op 23 juli 2013 ongegrond werd verklaard.

In zoverre verzoekende partijen nog verwijzen naar een tewerkstelling dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier – en de hierin vervatte aanvraag om machtiging tot verblijf – niet blijkt dat zij zich op enige concrete tewerkstelling beriepen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Er blijkt dan ook niet dat hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden in de motivering van de beslissingen. Zij duiden ook niet op welke concrete tewerkstelling zij doelen.

Verzoekende partijen betogen dat de voormelde motiveringen van de bestreden beslissingen niet afdoende en voldoende concreet zouden zijn, doch dit algemene betoog – dat niet verder wordt toegelicht – kan niet worden aangenomen. Evenmin maken verzoekende partijen aan de hand van hun betoog aannemelijk dat een onvoldoende onderzoek werd verricht in het kader van hun ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verzoekende partijen gaan op geen enkele wijze in op deze concrete motieven in de bestreden beslissingen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch dat het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cfr. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

De motivering in de bestreden beslissingen is ook in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In zoverre verzoekende partijen alsnog betogen dat tevens rekening diende te worden gehouden met de duur van de behandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en met de totale duur van zowel voormelde procedure als de asielprocedure, stelt de Raad vast dat verwerende partij enerzijds heeft gemotiveerd dat de duur van de asielprocedure niet van aard is dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd en anderzijds heeft aangegeven dat de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 23 juli 2013 negatief werd afgesloten en dat het feit dat de afhandeling van deze procedure enige tijd op zich heeft laten wachten evenmin kan worden weerhouden in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er blijkt aldus dat rekening werd gehouden zowel met de duur van de asielprocedure als met de duur van de behandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad verwijst verder opnieuw naar voormelde rechtspraak van de Raad van State waaruit volgt dat zowel de lange duur van de asielprocedure als de lange duur van een in België gevoerde procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de gegrondheid van de aanvraag betreft en derhalve niet kan verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. Op lezing van de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt ook dat verzoekende partijen zich enkel beriepen op de lange

duur van de door hen in België gevoerde procedures om aan te tonen dat zij aanspraak maken op een machtiging tot verblijf in het Rijk. Zij gaven aldus zelf aan dat de lange duur van de procedures een element betrof dat betrekking heeft op de grond van de aanvraag. Verzoekende partijen duiden ook op geen enkele wijze hoe de lange duur van deze procedure, zelfs samen genomen met de duur van de asielprocedure, kan verantwoorden dat het bijzonder moeilijk of zelf onmogelijk is de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst. Waar verzoekende partijen verder wijzen op een hangende beroepsprocedure bij de Raad in het kader van de beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dringt de vaststelling zich op dat dit gegeven niet werd ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf als buitengewone omstandigheid. Verwerende partij kon, of diende, hiermee dan ook geen rekening te houden bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissingen.

Verzoekende partijen kunnen verder evenmin worden gevolgd waar zij stellen dat de motiveringen van de bestreden beslissingen onvoldoende zijn en de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht werden genomen omdat verwerende partij het *“geheel van de argumenten”* niet heeft beoordeeld. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de verschillende door verzoekende partijen aangebrachte argumenten heeft besproken en heeft uiteengezet waarom deze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Aangezien geen van de door verzoekende partijen aangebrachte elementen weerhouden werden als buitengewone omstandigheid kan niet worden ingezien waarom het geheel van deze elementen nogmaals zou moeten worden beoordeeld. Een dergelijke verplichting kan namelijk niet uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden afgeleid. Verzoekende partijen gaan er in dit verband overigens ten onrechte weer aan voorbij dat de bestreden beslissingen enkel de ontvankelijkheid van hun aanvraag betreffen.

Verzoekende partijen wijzen op *‘vaste rechtspraak’* dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid om terug te keren naar het geboorteland *“en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers heeft met België”*. Zij blijven evenwel in gebreke om ook maar één concreet arrest te vermelden van deze volgens hen *‘vaste rechtspraak’*. De Raad merkt verder op dat verwerende partij, waar zij de door verzoekende partijen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van hun aanvraag ingeroepen elementen niet weerhield als buitengewone omstandigheden, als dusdanig niet verwees naar het gegeven dat de asielaanvragen van verzoekende partijen werden geweigerd. Er werd, wat de ingeroepen buitengewone omstandigheden betreft, telkens een concrete motivering gegeven waarom deze elementen niet werden weerhouden. Er blijkt dan ook niet dat verzoekende partijen dienstig kunnen wijzen op het gegeven dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden geenszins reeds werden beoordeeld in het kader van de asielprocedure. Ook waar verzoekende partijen zich beriepen op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst verwees verwerende partij geenszins naar de eerdere asielprocedure, doch stelde hij vast dat verzoekende partijen zich beperkten tot een algemene bewering en dit zonder dat enig begin van bewijs van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM werd aangebracht en zonder dat deze algemene bewering op de eigen situatie werd toegepast. Verzoekende partijen weerleggen de motivering op dit punt in de bestreden beslissingen niet.

Verzoekende partijen wijzen op de algemene situatie in Dagestan op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Met dit betoog, dat andermaal niet wordt gestaafd aan de hand van een begin van bewijs, tonen zij het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van de motiveringen in de bestreden beslissingen evenwel niet aan waar hierin wordt geoordeeld dat ter ondersteuning van de aanvraag geen bewijs werd voorgelegd van de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst.

In zoverre verzoekende partijen ten slotte nog betogen dat de bestreden beslissingen hun gezin ten zeerste ontwrichten, merkt de Raad op dat zij hun stelling in deze zin niet concreet toelichten. De Raad benadrukt in dit verband ook dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het gehele gezin en er aldus niet blijkt dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat de gezinsleden van elkaar dreigen te worden gescheiden. Zij passen de door hen aangehaalde rechtspraak van de Raad van State ook niet toe op hun concrete situatie. Dit betoog van verzoekende partijen kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.4.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kunnen verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

3.4.5. De schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur kan evenmin worden vastgesteld.

3.4.6. Inzake de door verzoekende partijen ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM als buitengewone omstandigheid stelde verwerende partij in de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen zich beperkten tot een algemene bewering dat deze verdragsbepaling in het gedrag zou komen bij een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen doch zonder dat hiertoe enig begin van bewijs werd voorgelegd. Verwerende partij wees erop dat de algemene bewering niet werd toegepast op de eigen situatie en aldus niet kon worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Nu verzoekende partijen deze motiveringen in de bestreden beslissingen niet weerleggen, kan niet worden vastgesteld dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen – die zelf geen verwijderingsmaatregel inhouden – zou hebben gehandeld in strijd met artikel 3 van het EVRM. Enige schending van deze verdragsbepaling bij het nemen van de bestreden beslissingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4.7. Verzoekende partijen stellen tevens dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen strijdig zou zijn met artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991. De Raad benadrukt evenwel dat – los van het gegeven dat niet blijkt dat de aangehaalde bepaling directe werking heeft – in de eerste bestreden beslissing wordt aangegeven dat niet is aangetoond dat de scholing van de kinderen niet kan worden verdergezet in het land van herkomst. Er werd aldus wel degelijk rekening gehouden met het in de aanvraag ingeroepen belang van de kinderen op een verdere scholing. Verzoekende partijen duiden verder ook niet op welke wijze de belangen van de minderjarige kinderen dan wel concreet zouden worden geschaad.

3.4.8. De Raad stelt ten slotte vast dat een uiteenzetting ontbreekt van de wijze waarop de bestreden beslissingen de grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie zouden miskennen. Zij blijven in gebreke te duiden welke gelijke gevallen ongelijk zouden zijn behandeld of welke ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Dit onderdeel van de ingeroepen middelen is bijgevolg niet ontvankelijk.

3.4.9. De aangevoerde middelen zijn, in al hun onderdelen en voor zover zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS